

Ζητήματα καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ὡς ἐδιδάχθητε εἶναι διὰ λόγου εἶναι τὴν ἐπιστολὴν ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 19 Ἰανουαρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Ἀριθ. 303-304 Τμητ. Φύλλον Δοχ. 2

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀρχιεπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίαι δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίαι δολ. 4

Συγκινητικὴ στιγμή! Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ!

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΜΙΑΣ ΤΕΛΕΤΗΣ

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς διεξαγωγῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος καθιερώθη ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων.

Τοῦτο ἄλλωστε δὲν ἀπετέλει πρωτοτυπίαν «παλαιοημερολογητικῆς» ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ μακρὰν παράδοσιν, αἰωνόβιον ἔθος! ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἀγαθὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Χριστιανοῦ νὰ ἀγιάσῃ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τῆς φύσεως, τὸ ὕδωρ.

Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο καὶ ὁ Ἱερός ἡμῶν ὑπὲρ τῶν παραδόσεων ἀγὼν νὰ παραλάβῃ μετ' εὐλαβείας καὶ τὸ ἔθιμον αὐτό.

Ὡς γνωστὸν ὅμως ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν συνήνησεν τὴν ἔντονον καὶ ζωηρὰν ἀντίδρασιν τῶν κρατούντων, ἀρνούμενων εἰς τοὺς τιμίους ὁδοὺς τοῦ ἁγίου αὐτοῦ κινήματος τὴν ἐκτέλεσιν πάσης ἐκδηλώσεως λειτουργικοῦ χαρακτῆρος.

Καὶ ἡ ὥραία ὄθεν τελετὴ καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὡς ἐκδηλώσις λειτουργικοῦ βίου, προσέκρουσε εἰς τὴν ἀρνήσιν τῶν κρατούντων. Οἱ παλαιότεροι καὶ πρωτεργαταὶ τῆς ἁγίας ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ ὁλεθρίου ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ ἐνθυμούνται πολλὰ περιστατικά, ἔχοντα τὴν μορφήν μάχης μετὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, ἅτινα ἐξήρχοντο «ὡς ἐπὶ ληστῶν», διὰ νὰ ματαιώσουν ὅχι μόνον πᾶσαν ὀργανωμένην κάθοδον εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἁπλὴν τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας.

Σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἀντίστασις τῶν κρατούντων ἤρχισε νὰ χαλαροῦται. Τότε καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς τελετῆς ἤρχισε νὰ διεξάγεται ἀνετώτερον, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπέστερον.

Ὅλοι σχεδὸν ἐνθυμούμεθα τὴν ἀφθαστον μεγαλοπρέπειαν τῆς τελετῆς, ὅτε ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῆς εὐρίσκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς, ἡκολούθει ἀναρίθμητον πλῆθος καὶ ἐκλαιώσανε τὸν ἱερὸν κλῆρον τιμητικὸν ἐκ ναυτῶν ἄγνημα.

Ἡ ἀποκορύφωσις τῆς μεγαλοπρεπείας αὐτῆς καὶ ἡ ἐπιθυμία ἁγία καὶ ἀγαθὴ νὰ ἐπιτύχωμεν δικαίωσιν παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ πρὸς ἐβαλλε μοιραίως τὸν παράγοντα «ὄγκος», τοῦ ὁποῦ ἡ ψυχολογικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν προθέσεων ἑνὸς κράτους ἐναντὶ τάξεως τινὸς τῶν πολιτῶν του εἶναι ἀναμφισβήτητος. Οὕτω ἤρχισε νὰ θεωρῆται ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ὡς «εὐκαιρία ἐπιδείξεως ὄγκου».

Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἦτο παρεμβολὴ κοσμικοῦ παράγοντος εἰς κίνησιν, φιλοδοξοῦσαν ἐξ ὁλοκλήρου νὰ παραμείνῃ γνησία καὶ ἀγνή ἀπὸ πᾶσαν κοσμικὴν πρόσμιξιν.

Τί λοιπὸν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ὁ κοσμικὸς αὐτὸς παράγων;

Μηδέν!

Περὶ τοῦ «ὄγκου» αὐτοῦ, ἐπληροφόρουν αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων τὰς ἀρμοδίας κρατικὰς ἀρχάς! Τὸν «ὄγκον» αὐτὸν ἀντελαμβάνον το ἰδίους ὀμμασιν κατερχόμενοι βουλευταί! Τὸν «ὄγκον» ἐκείνον ἐθαύμασαν καὶ ἠυλόγησαν οἱ Ἐπι-

σκοποι Χατζῆς καὶ Λιώσης.

Καὶ ὅμως!

Ὁ «ὄγκος» αὐτὸς οὔτε τὴν λύσιν ἐπέφερε, οὔτε τοὺς ἀγαπήσαντα· τὸν «νῦν αἰῶνα» ἱπισκόπους Χατζῆ καὶ Λιώσιν συνεκράτησαν πλησίον μα.

Διὰτί;

Διότι αἱ πνευματικαὶ κινήσεις οὔτε μετὰ τὸν «ὄγκον» ἐπιβάλλονται, οὔτε ἐπιδιώκουν ἐτυπωσιασμὸν «ὄγκου»!

Ἡ ψυχολογία τοῦ «ὄγκου» δύναται νὰ ἐξυπηρετῇ ψαφόρους ἄλλους σκοπούς, οὐχὶ ὅμως θρησκευτικούς.

Ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς ἐπεβλήθη πρωτίστως εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν κοινωνικὸν καὶ θρησκευτικὸν βίον τοῦ τότε κόσμου, ἀπετέλει μίαν μειοψηφίαν, ἐν σχέσει μετὰ τὸν ὄγκον τοῦ εἰδωλοκρατικοῦ κόσμου! Καὶ ὅμως ἐπεβλήθη, διότι ἦτο ὁλος πνευματικὸν μεγαλεῖον.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πνευματικὸν μεγαλεῖον συνιστᾷ καὶ τὸ νόημα τῆς τελετῆς τῶν Θεοφανείων.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Σωτῆρος, χειροθετουμένου ὑπὸ τοῦ δούλου, χάριν τῆς ἡμῶν σωτηρίας· αἱ κατανυκτικαὶ εὐχαὶ τῆς τελετῆς· ὁ πατροπαράδοτος ἁγιασμός τῶν ὑδάτων· ἡ γραφικὴ ἐξαπόλυσις τῶν λευκῶν περιστερῶν, ὅτε οἱ καλλίφωνοι ἱεροψάλται νὰ ψάλλουν «...καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἵδει περιστερῶν...»· ἡ ἐπιβλητικὴ παρουσία τοῦ κλήρου· ἡ χαροῦμένη ἐπικοινωνία ἀδελφῶν, ἐγγύς καὶ μακρὰν διαβιούντων....

Ὅλα αὐτὰ ἐ-αγιαζόμενα ἀπὸ τὴν ἱερότητα τῆς ἡμέρας καὶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν συνιστοῦν τὸ «κλίμα» τῆς τελετῆς εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποῦ ἀναπνέουν οἱ πιστοὶ τὸ ζωοπάροχον ὀξυγόνον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αὐτὸ τὸ «πνευματικὸν περιεχόμενον» ἀναζητοῦν μετὰ νοσταλγικὴν ἀγωνίαν τὰ ἐκ τῶν περάτων τῆς Ἀττικῆς προσερχόμενα πλῆθη εἰς τὸ σημεῖον τῆς καταδύσεως. Καὶ ἡ ἱκανοποίησις τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ δυναμισμού, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ βίωμα μιᾶς ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἐνὸς τελετουργικοῦ ἔθιμου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Τὰ πρόσωπα ὅλων, ὅσοι παρευρέθησαν κατὰ τὸν ἐφετεινὸν ἐορτασμὸν τῶν Θεοφανείων κατὰ τὴν κατάδυσιν παρὰ τὴν Ἀμφιάλῃν ἔθαλλον ἀπὸ ἁγίαν καὶ μακαρίαν χαράν, διότι ἠξιώθησαν νὰ προσκυνήσουν τὸν ἐν Ἱορδάνῃ βαπτισθέντα καὶ νὰ δεχθοῦν τὴν εὐλογίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου.

Καὶ ἐπειδὴ ἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» προσκυνοῦν, δι' αὐτὸ τὸ ἀγνὸ καὶ ἅγιο αὐτὸ πλῆθος τῶν προσδραμόντων προσκυνητῶν ἐδέχθη πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ὡς Πνεῦμα εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ δὲν δεσμεύεται ἀπὸ γεωγραφικὰ σημεῖα καὶ ὄγκους.

ΦΛΥΑΡΙΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ὑπὸ Ἀντωνίου Μουσιδάνα, Μοναχοῦ

Ὁ ἀπὸ Κερυστίας, τῶν Ἐνόπων Δυνάμεων καὶ ἤδη «Σεβασμιώτατος καὶ ἅγιος» Χίου κ. Παντελεήμων Φωστίνης ἐμφανίζεται κατὰ καιροὺς—δίκην κομήτου—ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἐρευγόμενος «ρητὰ τ' ἄρρητὰ τε, φατὰ τ' ἄφατὰ τε», ὅλα ὁμῶς εἰς τὴν μυλλιαρὰν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης εἶναι ἔνθερος θιασώτης.

Εἰς τὰ ἐν λόγῳ δημοσιεύματά του ἡσχολήθη πολλάκις καὶ μὲ τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα ὁ ἅγιος Χίου· τοὺς δὲ ἐν Χίῳ Παλαιοημερολογίτας ἐφρόντισε διὰ παντὸς τρόπου ἵνα ξεριζώσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ νὰ σεμνύνηται, καθὼς ἱστορεῖται καὶ εἰς τὸν βίον τῶν Ἀγίων Βαρλαάμ καὶ Ἰωάσαφ περὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰνδιῶν Ἀβεννήρ, καυχόμενου δι· ἐξεδίωξε τῆς Ἐπικρατείας του πάντας τοὺς ὀνομαζομένους χριστιανούς· Καὶ ἔπραξε τοῦτο ὁ ἅγιος Χίου ζηλώσας δόξαν Ἡροστράτου, ἵνα

μνημονεύηται δηλ. τὸ ὄνομά του ὑπὸ τῆς Ἱστορίας.

Ἐσχάτως καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς 23ης Νοεμβρίου ἐδημοσίευσεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος «ἅγιος» ἀρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀδικαιολόγητον βασιανιστῆριον», εἰς τὸ ὁποῖον πλέκει ἓνα ὁλόκληρον παραμῦθι περιστρεφόμενον εἰς τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα, λέγων μεταξὺ τῶν ἄλλων καί, δι· ἔχει λάβει τρία—τέσσαρα γράμματα ἀπὸ ἓνα ἄγνωστό του γέρο ἀπὸ τὴν Γλυφάδα... καὶ δι· ὁ γέρος αὐτὸς εἶναι 65 χρόνων καὶ εἶναι φανανικὸς Παλαιοημερολόγιτης... καὶ ζητεῖ ὁ γέρος αὐτὸς τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος... ἀλλὰ ὁ γέρος αὐτὸς δὲν εἶχε διεύθυνσιν καὶ οὔτε τὸ ὄνομά του ἦταν καθαρογραμμένον γιὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ (καὶ δι· αὐτὸ τοῦ ἀπαντᾷ διὰ τῆς ἐφημερίδος!!!) καὶ τὸν λυπήθηκε τὸν γέρο αὐτὸν «μὲ

Μιά χαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν κατάδυσιν. Οἱ δοῦναι ἔτοιμοι νὰ ἀνασύρουν τὸν Τιμίον Σ' αὐρόν, τὸν ὁποῖον ρίπτει ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησιατικῆς Ἐπιτροπῆς πατὴρ Χρυσόστομος Κιοῦσης.

ὅλη του τὴν καρδιά». Καὶ συνεχίζει τὸ παραμῦθι εἰς τὸν αὐτὸν τόνον.

Καὶ διὰ τὴν πείσιν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ὁ «ἅγιος», ὅτι οἱ Παλαισημερολογίται εἶναι ἐσφαλμένοι ἀναφέρει τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου γράφοντος πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ λέγοντος (Κεφ. Δ'. 8—11) «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς» ἐπιφέρον τελευταῖον καὶ τὴν . . . μεγαλειτέραν τῶν ἀποδείξεων του λέγων, ὅτι : τὸ «ἡμερολόγιον τὸ κατασκευάζει ὁ ἡμερολογᾶς (:) καθὼς κατασκευάζει τὸ ὥρολόγιον ὁ ὥρολογᾶς!!». Ὡστε δικαίως νὰ δύναται τις νὰ ἀναφωνήσῃ ἂν μὴ τὸ «εὐοὶ εὐάν» ἀλλ' ἀσφαλῶς τὸ εὖγε καὶ ὑπέρευγε ἅγιε Χίου διὰ τὰς λαμπρὰς ἀποδείξεις καὶ τὰ ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἀκατάβλητα ἐπιχειρήματά σου!.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου ὁμοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου προκύπτουσιν ὁρισμέναι ἀπορίαι, τὰς ὁποίας ἐὰν οὗτος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ διαλύσῃ ἡθέλομεν ὁμολογήσῃ αὐτῷ χάριτας :

1) Πῶς ὁ «φανατικὸς Παλαισημερολογίτης», κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἀ-

πειτάνθη ζητῶν πληροφορίας διὰ τὸ Παλαισημερολογικὸν ἀπὸ αὐτὸν τὸν πανθομολογούμενον φανατικὸν διώκτην τῶν Παλαισημερολογιτῶν ;

2) Πῶς συμβαίνει ὥστε ὁ Σεβασμιώτατος νὰ κατορθώσῃ νὰ διαβάσῃ ὅλον τὸ περιεχόμενον τῶν «τριῶν—τεσσάρων» γραμμάτων «τοῦ ἀγνώστου γέρου τῆς Γλυφᾶδ'ς» καὶ νὰ ἀντιληφθῇ καλῶς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, καὶ πῶς—ἐπαναλαμβάνομεν—δὲν ἠμπόρεσε νὰ διαβάσῃ τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γέρου αὐτοῦ ;

3) Διατί ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρει καὶ ἐφαρμόζει ἐπὶ τῶν Παλαισημερολογιτῶν τοὺς πρὸς Γαλάτας λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς» καὶ δὲν ἐφαρμόζει τούτους μᾶλλον ἐπὶ τῶν νεοσημερολογιτῶν παρατηρησάντων ἀκριβείαν λεπτῶν καὶ δευτερολέπτων καὶ χάριν τῆς ὑποτιθεμένης αὐτῆς ἀκριβείας ἀποσχισθέντων καὶ ἀποκοπέντων ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας ; Ὅτι δὲ ἀπεσχίσθησαν καὶ ἀπεκόπησαν τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ καὶ Ἐκκλησιαστικῶς ἀκολουθήσαντες τὸ νέον Γρηγοριανὸν λεγόμενον ἡ-

Ἐνα μέρος πρὸς τὴν Δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ναοῦ, ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ κατῆλθε εἰς Ἀμφιάλην διὰ τὴν πατροπαράδοτον κατὰδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.]

Ἀπὸ τὴν Φιλανθρωπικὴν κίνησιν

ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ

Μία ὥραία πρωτοβουλία τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας»

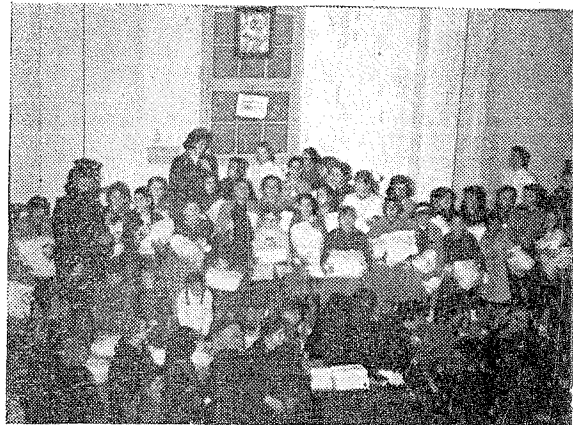
Μία οὐσιώδης ἐκδηλώσις τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ἐκδηλουμένη ὡς μέριμνα καὶ ὡς ἐνδιαφέρον διὰ τὸν πάσχοντα ἀποτελεῖ ὄχι μόνον στοιχεῖον πολύτιμον τοῦ χριστιανικοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ ἀξιόλογον δύναμιν. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ χαρακτηρίζει τὴν ἀξιόλογον ὁργάνωσιν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Οὕτω τὴν Κυριακὴν μετὰ τὰ Χριστούγεννα μᾶς παρουσίασε μία εὐχάριστον ἐκπληξιν εἰς τὴν φιλόξενον αἴθουσαν τοῦ Ἰδρύματός τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» (Μενάνδρου 4).

Μία ὥραία γιορτοῦλα, ποὺ ἔδωσε τὴν χαρὰ σὲ ἀρκετὰ παιδάκια τοῦ κατηχητικοῦ. Σκοπὸς καὶ κέντρον τῆς γιορτοῦλας αὐτῆς ἦτο ἡ ἐπένδυσις ἑκατοντάδος περίπου πτωχῶν παιδιῶν.

Εἰς καθὲ ἓνα αὐτῶν προσεφέρθη ἓνα ἀρκετὰ ἀξιόλογο δέμα με εἶδη ἱματισμοῦ. Τὸν ἱματισμὸν προ

σέφερε, κατόπιν δραστηρίων ἐνεργειῶν τοῦ Δ.Σ. τῆς ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ὁ Ἑλληνικὸς Ἑορθὸς Σταυρός.

Ἡ ὥραία αὐτὴ ἐκδηλώσις τῆς ἀγάπης ἐπλαισιώθη ἀπὸ ᾄσματα, ὕμνους, πατριωτικὰ σκέις. Ἐκ μέρους τῆς Ὁργανώσεως τῶν Κυριῶν καὶ δεσποινίδων

Τὰ χαρούμενα παιδάκια, ποὺ κρατοῦν τὰ δέματα τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας». Φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἐπένδυσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν»

μερολόγιον, εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν ἡμεῖς ἔφ' ὅσον καθαρὰ καθαρῶτατα τὸ εἶπεν ἡ ἐκ νομομαθῶν ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπὴ τοῦ 1923, μέλος τῆς ὁποίας ἀπετέλει καὶ ὁ πρωτεργάτης τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Πόσον ἀστείος φαίνεται ὁ ἅγιος Χίου ὅταν δα νεϊζόμενος ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν του λεξικόν—διότι εἰς τὰ ἐν χρῆσει Ἑλληνικά Λεξικά δὲν εὐρίσκεται ἡ λέξις—τὴν λέξιν «ἡμερολογιάς» γράφει, ὅτι «τὸ ἡμερολόγιον κατασκευάζει ὁ ἡμερολογιάς»! Διότι καὶ ἂν παραδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸ κατασκευασμὰ τοῦ τοῦ «ἡμερολογιά» ὅτι κατασκευάζει οὗτος τὸ ἡμερολόγιον, θὰ ἐρωτήσουν ὅμως: Τὸ Ἑορτολόγιον καὶ τὸν Πασχάλιον κύκλον καὶ τὴν νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τὰ ὁποία ἐθίζει ἡ μεταρρυθμισίς τοῦ ἡμερολογίου, ποῖος τὰ κατεσκεύασεν; Ἀσφαλῶς ὄχι «ὁ ἡμερολογιάς» ἀλλ' οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ. Ἰσως ὅμως ὁ Σεβασμιώτατος καὶ τούτου; καὶ πάντας τοὺς Ἅγίους νὰ θέτῃ «ἐν μοίρᾳ καρδίας» ἢ, καθ' Ὁμηρον, «ἐν καρδίᾳ αἴσῃ». Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοῦτο συμβαίνει, κρίνοντες ἐκ τῆς πράξεως αὐτοῦ προβάντος εἰς ἀναχειροτονίας Προσβυτέρων χειροτονημένων ὄντων κανονικῶς καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, διότι εἶχον χειροτονηθεῖ ὑπὸ Παλαιοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων!! Δέχεται ὅμως ἡ Α. Σεβασμιότης ὡς κανονικοὺς τοὺς ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν χειροτονημένους!

Πρὸς τοιοῦτον; ἀρμόζει ἡ ἀρχαία Σπαρτιατικὴ ρῆσις «Ἐξέστι Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν».

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

ὠμίλησε ἡ κ. Ἀννα Δέκκα, ἀντιπρόεδρος τοῦ Δ.Σ., τονίσασα μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὁργάνωσις τῶν τελεί ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Συνεχάσθη τὴν Ὁργάνωσιν διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τέλος ἡ δ. Βασ. Κόνιου, Γεν. Γραμματεὺς ὑπαχρίστησε καταλλήλως.

Λέον νὰ τονισθῇ ἡ σπουδαιότης τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς καὶ νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ ἀνεκτίμητος ἐργασία τῶν εὐγενικῶν αὐτῶν μυροφόρων τῆς ἀγάπης.

Ὅλοι ἠγοράσθησαν με ζῆλον, με αὐταπάρτησιν, με ἀφοσίωσιν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς. Ἐν μέλος τῆς Ὁργανώσεως κατεσκεύασε καὶ γλυκίσματα διὰ τὰ παιδάκια

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ στηρίξῃ τὰς εὐγενεῖς αὐτὰς ἐργατίας τῆς ἀγάπης εἰς τὴν ὥραϊαν ἀποστολήν των.

Ἰδιαιτέρας εὐχαριστίας ἀπευθύνομεν εἰς τὸν σεβαστὸν κ. Παν. Βαρυμποπιώτην πρόεδρον τοῦ Ἰδρύματος «Τρεῖς Ἱεράρχαι» διὰ τὴν δωρεὰν παραχώρησιν τῆς αἰθούσης.

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ὁ Χριστιανὸς Γίγας τοῦ Ἀσκητισμοῦ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

«Ὁ δειχθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου λύχνος τοῖς πᾶσιν. ἵνα καὶ οὕτως οἱ ἀκούοντες γινώσκωσι δυνατός εἶναι τὰς ἐντολάς εἰς τὸ καθαρθεῖν, καὶ ζῆλον τῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδοῦ λαμβάνωσι».

Migne 26· 973

Ἐλάχιστα εἶναι τὰ ἀναστήματα τοῦ χριστιανικοῦ ἀσκητισμοῦ τὰ ὅποια δύνανται νὰ ταφοῦν πλησίον τοῦ Μεγάλου Πατρὸς Ἀντωνίου.

Ἀκόμῃ δὲ ἐλαχιστότεροι οἱ βίοι τῶν ἁγίων ἀνδρῶν οἵτινες δύνανται νὰ ἀποτελέσουν τόσον διδακτικὸν παράδειγμα ὥς ὁ βίος τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἕτερος γίγας τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀθανάσιος ὁ Μέγας ἔγραψεν τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς ἵνα ἀφοῦ θαυμάσωμεν τὸν ἀσκητὴν, λέγει, προσπαθήσωμεν νὰ μιμηθῶμεν καὶ τὴν πρόθεσιν ἐκείνου.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπνον καὶ ἀπέθανεν εἰς βαθὺ γῆρας, εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν, τὸ 356.

Ἦτο τέκνον πλουσίας οἰκογενείας ἀλλὰ καὶ εὐσεβοῦς. Ἐκ νεότητος οὐδέποτε ἀπεμακρύθη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἔμαθεν καὶ τὰ γράμματα «προσέχων τοῖς ἀναγνώσμασι, τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν ἑαυτῷ διετήρη». Εἶχεν ὁμως μίαν καταπληκτικὴν νοημοσύνην καὶ μίαν ἀφομοιωτικὴν δύναμιν τεραστίαν ὥστε ἡ κατὰ κόσμον σοφία, ἡ ὅποια, ἀλαζωνικὴ καὶ ματαιόδοξος καθὼς εἶναι, πολλάκις κωτησχύνθη ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου Ἀντωνίου.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ὁ ὁποῖος, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἔγραψεν τὸν βίον τοῦ Μεγάλου Ἀσκητοῦ, καὶ ὅστις εἶναι φειδωλὸς εἰς ἐγκώμια, λέγει δὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ βίου τοῦ Μ. Ἀντωνίου μὲ σχολαστικισμόν, ἀναφέρει πολλὰ περιστατικά, κατὰ τὰ ὅποια ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος κατετρόπωσε τοὺς κομπορήμονας καὶ ἀνοήτους ἔθνικους. Κάποτε, ἀναφέρει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, δύο φιλόσοφοι Ἑλληνες ἐπεσκέφθησαν τὸν ἀσκητὴν διὰ νὰ τὸν πειράξουν.

Εὐρίσκετο δὲ ὁ ἅγιος εἰς τὸ ὄρος. Οὗτος ἀντελήφθη τὰς προθεσεις τῶν δύο ἔθνικων καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐπλησίασεν τοὺς εἶπεν. Διατί καταδεχθήκατε, ὦ φιλόσοφοι, νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕνα μωρὸν ἄνθρωπον; Αὐτοὶ δὲ ἀπήντησαν ὅτι δὲν τὸν θεωροῦν μωρὸν ἀλλὰ φρόνιμον παρὰ πολὺ. Τότε ὁ ἅγιος τοὺς λέγει: Ἐάν μὲν ἐπεσκέφθητε μωρὸν ἄνθρωπον ὁ κόπος σας πῆγε χαμένος. Ἐάν ὁμως μὲ νομίζετε φρόνιμον τότε νὰ γίνετε καθὼς ἐγώ. Διότι τὰ καλὰ πρέπει νὰ εὐρίσκουν μιμητὴ. Διότι ἔάν ἐγὼ ἠρῶναι πρὸς ἑσας, θ' ὥς ἐμμοῦμην, ἀφοῦ ὁμως ἠρῶτε σεῖς πρὸς ἐμέ, πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Διότι εἶμαι Χριστιανός. Αὐτοὶ δὲ κατησχυνένοι ἀνεχώρησαν. Διότι ἔβλεπον ὅτι ἀκόμῃ καὶ οἱ δαίμονες ἐφοβοῦντο τὸν Ἀντώνιον.

Κάποτε ἄλλοτε μερικοὶ «μορφωμένοι» ἐπῆγαν νὰ χλευάσουν τὸν Ἀσκητὴν διότι δὲν ἐγνώριζεν γράμματα. Ὁ Ἅγιος ὁμως τοὺς εἶπεν. Τί γνώμην ἔχετε σεῖς; Ποῖον εἶναι τὸ πρῶτον ὁ νοῦς ἢ τὰ γράμματα. Ὁ νοῦς δημιουργεῖ τὰ γράμματα, ἢ τὰ γράμματα τὸν νοῦν; Αὐτοὶ δὲ ἀπήντησαν ὅτι ὁ νοῦς δημιουργεῖ τὰ γράμματα. Καὶ τότε ὁ ἅγιος λέγει: Ἐ λοιπὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νοῦς ὑγαιαίνει τὰ γράμματα δὲν τοῦ εἶναι ἀναγκαῖα,

Περὶ σφόδρον ὁμως σπουδαῖα εἶναι τὰ λόγια τὰ ὅποια εἶπεν εἰς τὸν Δίδυμον τὸν σοφὸν κατηχητὴν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅστις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐτυφλώθη. Οὐδέποτε, τοῦ εἶπεν, Δίδυμε, νὰ σὲ κλονίσῃ ἡ ἀπώλεια τῶν αἰσθητῶν ὀφθαλμῶν. Σοὺ λείπουν οἱ ὀφθαλμοί, οἱ ὅποιοι ὑπάρχουν ἀκόμῃ καὶ εἰς τοὺς κῶνωπας καὶ εἰς τὰς μύγας. Νὰ χαίρεσαι δὲ διότι ἔχεις ἐκεῖνα τὰ μάτια μὲ τὰ ὅποια βλέπουν οἱ ἄγγελοι καὶ μὲ τὰ ὅποια ὁ Θεὸς θεωρεῖται καὶ τὸ αὐτοῦ φῶς καταλαμβάνεται.

Ὁ Ἀντώνιος ἔμεινεν ὀρφανὸς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Τὸ μόνον πρόσωπον τῆς οἰκογενείας τοῦ ἦτο ἡ ἀδελφή του. Ἡ περιουσία του ὁμως ἦτο τεραστία καὶ ἐχρειάζετο φροντίδας καὶ μερίμνας πολλὰς. Πάντοτε δὲ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ τοὺς Ἀποστόλους οἱ ὅποιοι ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησαν τὸν Σωτῆρα. Εἶχεν τοὺς εὐσεβεῖς μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων οἱ ὅποιοι παλῶντες τὰ ὑπάρχοντά των ἔθετον τὰ χρήματα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πτωχῶν καὶ ἐνδεῶν.

Τέλος αἱ σκέψεις αὐταὶ ἀπεκρυσταλλώθησαν μίαν ἡμέραν ὅταν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἠκούσεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: ἔάν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, πῆγαινε, πώλησαι τὰ ὑπάρχοντά σου, δός τοῖς πτωχοῖς καὶ ἀκολουθεῖ μοι.

Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐντὸς τοῦ Ἀντωνίου ἐγένετο. Διέμοιρσε τὰ πάντα, παρέδωκε τὴν ἀδελφὴν του «ἀνατρέφειν εἰς παρθενῶνα» καὶ ἔγινεν ἀναχωρητής.

Ἄς μὴ νομισθῇ ὁμως, ὅτι ὁ μοναχικὸς βίος εἶναι εὐκόλος καὶ ὅτι δὲν χρειάζεται κρατερὸς ἀγών, κάθε ἡμέραν, κάθε ὥραν καὶ κάθε λεπτόν, διὰ νὰ ὑπερνικηθοῦν οἱ πειρασμοὶ του.

Ἡ μεγάλη δυσκολία δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ κόσμου τοῦτου κατ' ἀρχήν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιτυχὴ ἀσκήσιν τοῦ μοναχοῦ ἐν συνεχείᾳ.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον μᾶς διδάσκει ὁ μέγας ἀγὼν τοῦ Ἀντωνίου πρὸς ἠθικὴν τελείωσιν.

Ἡ σὰρξ εἶναι μέγας πειρασμός, ἡ νοσταλγία τῶν ἀλέσεων τοῦ κόσμου ἢ καλὴ τροφή, ἢ ἐκκούρασες εἶναι ἀκατανίκητα πολλὰς φορὰς ἐμπόδια διὰ τοὺς μὴ ἰσχυροὺς πνευματικῶς.

Ὁ μέγας Ἀντώνιος ἐπάλαψε σκληρῶς καὶ ἀδυσωπῆτως, καὶ ὅχι μόνον κατενίκησε πάντα

ταῦτα, ἀλλὰ ἔγινεν καὶ τὸ μέγα δίδαγμα τοῦ κόσμου τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ὁ κορυφαῖος ἀσκητὴς ἐπάλαψε μὲ τὸν ἴδιον τὸν διάβολον καὶ τὸν ἐνίκησε.

Τόση ἦτο ἡ δύναμις τῆς ἀσκήσεως ὥστε ἀνεχώρησε μόνος εἰς ἔρημον τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀφοῦ ἐνεκλείσθη εἰς ἓν σπήλαιον, τοῦ ὁποῦ ἀπέφραξεν τὴν εἴσοδον, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχεν ὕδωρ, λαμβάνων δὲ τὸν ἄρτον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀσκητὰς ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου, ἔζησεν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ 20 ἔτη, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἄνθρωπον.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

Ἡ ἑορτὴ τῆς 20ης Ἰανουαρίου

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ὁ ἅγιος καὶ εὐσεβέστατος οὗτος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἐγεννήθη ἐν Μ. Ἀσίᾳ περὶ τὸ 375, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας.

Ὁ πατὴρ τοῦ ὅμως ἐγκατέλειπεν ἑνωρὶς τὸν κόσμον τοῦτον, ἡ δὲ εὐσεβὴς μήτηρ του διὰ τὰ ὁμήγησιν τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ προσήγαγε αὐτὸν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Μελιτηνῆς Εὐδρώϊον ὁ ὁποῖος τὸν ἐχειροτόνησε διάκονον.

«Γενόμενος δὲ περὶ τὴν τῶν ἱερῶν μαθημάτων συλλογὴν ἐπιτήδειος καὶ πάντας τοὺς κατ' αὐτὸν ἀσκήσει καὶ ταῖς πρὸς ἀρετὴν ἐπιδόσει υπερβαλὼν» ὑπεχώρησεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον, ὅστις ἐπεθύμη νὰ χειροτονήσῃ τὸν Εὐθύμιον πρεσβύτερον.

Ὁ νεαρὸς κληρικὸς ἀνέλαβεν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν ἀσκητηρίων καὶ τῶν μοναστηρίων τῆς Μελιτηνῆς.

Πρὶν δὲ γίνῃ τριακοντούτης ἐπεθύμησεν νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἁγίους τόπους ἔθ' ὃ Ὁ Σωτὴρ ἔζησεν, ἐδίδαξεν, ἐθαυματούργησεν, ἔπαθεν καὶ ἀνεστήθη.

Ὁ Εὐθύμιος εὗρεν τὸν τόπον κατάλληλον διὰ νὰ διέλθῃ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ζωῆς του, καὶ ἀφοῦ μετὰ τοῦ Θεοκτίστου ἐξέλεξαν ἓν σπήλαιον ἐμόναζον ἀμφοτεροί,

Τοιαύτην δὲ βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ὁ ἀσκητικὸς βίος τῶν δύο ἀνδρῶν, ὥστε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐπήγαγον εἰς τὸ σπήλαιον πλήθη χριστιανῶν διὰ νὰ ἴδουν τοὺς δύο ἀνδρας.

Πάρα πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωνον τὴν πρόθεσιν νὰ παραμείνουν συμμονασταὶ τῶν δύο ἀνδρῶν.

Οὕτω βαθμιδὸν ὁ τόπος τῆς ἀσκήσεως τοῦ Εὐθυμίου καὶ Θεοκτίστου ἔγινεν μέγα μοναστήριον τὸ ὁποῖον διηθύνεν ὁ Θεοκτίστης,

Ὁ Εὐθύμιος ἦτο ὁ δευτέρως πνευματικὸς τῆς Λαύρας τιμώμενος ὑπὸ πάντων. Ἦτο «τὸ εἶδος εὐπρεπὲς, τὸν τρόπον ἀπλοῦς, τὸ χρῶμα λευκός, τὴν ἡλικίαν εὐσταλὴς καὶ σεμνός».

Ἐθεωρεῖτο θαυματοργὸς ὑπὸ πάντων καὶ ἀπέθανεν εἰς βαθύ γῆρας ἐτῶν 87.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΠΤΙΣΙΝ

Μελετίου Πηγά

Ἐχάθη ἡ ἀγάπη, ἐψύγη τὸ σπλάχνος, ἐχάθη ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἐμωράνθη ἡ ἀρετὴ, ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἡ κακία. Σβήνει ἡ ἀλήθεια, παρρησιάζεται τὸ ψεῦδος, ἐξορίζεται τὸ καλόν. Τὸ κακὸν ξετρέχουμεν καὶ τὸ χειρότερον, δὲ καταδεχόμεσθε τὴν τοῦ λόγου νοθεσίαν. Ξεύρεις διατί; Γιατί ἀγαποῦμεν νὰ μείνωμεν ἀδιόρθωτοι καὶ ἐθέλωμεν νὰ μὴ ἀκούωμεν τὰ κακά μας.

Καὶ ἔχομεν, ἀνακεφαλαίωσιν τῶν κακῶν, τοῦτο τὸ καλόν. ὅτι δὲν καταδεχόμεσθε νὰ ἀκούωμεν τὰ κακά μας.

Ἔλα δὲ, παράνομε, ἐσύ παραβαίνεις τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐσύ καταπατᾷς τὸν νόμον, ἐσύ παραβαίνεις τὸ δίκαιον, ἐσύ καταφρονεῖς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ θεὸς νὰ σιωπῶ; Γῆ ἂν σοὶ λαλῶ, σοὶ κ' ἰκοφαίνεται; Γῆ παῦσε γῆ ξεῖρε πῶς δὲν παύω. Παῦσε νὰ πράττῃς κακὰ, νὰ παύσω νὰ λαλῶ τὸ κακόν. Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ὅπου σὲ ἐλέγχω, «ἐγὼ λέγει, ὃν ἀγαπῶ ἐλέγχω», ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τὸ λέγει, ὅχι ἐγὼ. Καὶ γὰρ σὲ ἀγαπῶ, διὰ τοῦτο σὲ ἐλέγχω. Ὁ κόσμος σὲ πλανᾷ. Διὰ τοῦτο σὲ ἀφίνει νὰ τρέχῃς τὴν στρατὴν τῆς ἀπωλείας. Δὲν σὲ ἀγαπᾷ, διὰ τοῦτο σὲ ἀφίνει. Ξεύρεις διατί. Σὲ καταστήσῃ θέλει ἄξιον τοῦ κατακλυσμοῦ, ὥσταν τότε ὅταν ἐπλήθυνεν ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων.

Ἀμὴ δυνατόν εἶναι καὶ νὰ μετανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ κλαύσῃ καὶ νὰ ἀναστενάξῃ καὶ νὰ εὕρῃ ἔλεος. Πλὴν σήμερον καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἄνδρες ἀδελφοί, σήμερον ἡμέρα σωτηρίας, σήμερον ὅπου ὁ Πατὴρ λαλεῖ, σήμερον ὅπου φαίνεται τὸ Πνεῦμα, σήμερον ὅπου ὁ Υἱὸς ἀναβαίνει ἀπὸ τοῦ ὕδατος, σήμερον ὅπου σχίζονται καὶ ἀνοίγονται οἱ οὐρανοί, σήμερον καιρὸς σωτηρίας.

(Ἀπόσπασμα)

Ἐκλεκτοὶ γάμοι

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας (Καραβᾶ) Πειραιῶς τὴν Κυριακὴν μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ κ. Κωνσταντοῦ Σιδέρη μετὰ τῆς εὐλαβεστάτης διδασκ. Αἰκατερίνης Γυφτοπούλου. Πρόκειται περὶ δύο νέων μὲ χριστιανικὰς ἀρχάς, ἀνήκοντες παιδιόθεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ διακριθέντες εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγίου. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ εὐλογήσῃ αὐτοὺς ὁδηγῶν καὶ κατευθύνων τὰ βήματά των πρὸς δημιουργίαν κατ' οἶκον Ἐκκλησίας.

Θάνατος εὐσεβοῦς μοναχῆς

Εἰς Ν. Ἰωνίαν πλήρης ἡμερῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ εὐσεβεστάτη μοναχὴ Φιλοθέης Θεολογικῆς τὸ Σάββατον 28/12. Ἐπρόκειτο περὶ ἐναγέρτου ἀγωνιστρίας. ἦτο διακρίθη καὶ ὡς εὐσεβὴς μητέρα καὶ εἴμησε ἐν συνεχείᾳ τὸ μοναχικὸν ἐνδυμα, τὸ ὁποῖον περιεβλήθη. Τὴν ἐκήδευσαν οἱ Ἀρχιμ. Γερσίμος Βράκας καὶ Γαβριὴλ Καλαμισάκης.

Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΟΡΤ

Ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο προχθὲς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Θεοφανείων εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Κεραταίνιου) ἀπετέλεσεν γεγονός μετὰ προφανεῖς συνεπείας πρὸς ὅλους τοὺς τομείς. Διότι ἀπέδειξεν τὴν ἀκαταμάχητον ψυχικὴν δύναμιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν προσήλωσιν καὶ πειθαρχίαν τοῦ πρὸς τὴν ἡγεσίαν μας δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, καὶ ἔδωκε τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν πρὸς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀναμένουν (οἱ ταλαίπωροι!) τὴν πτώσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

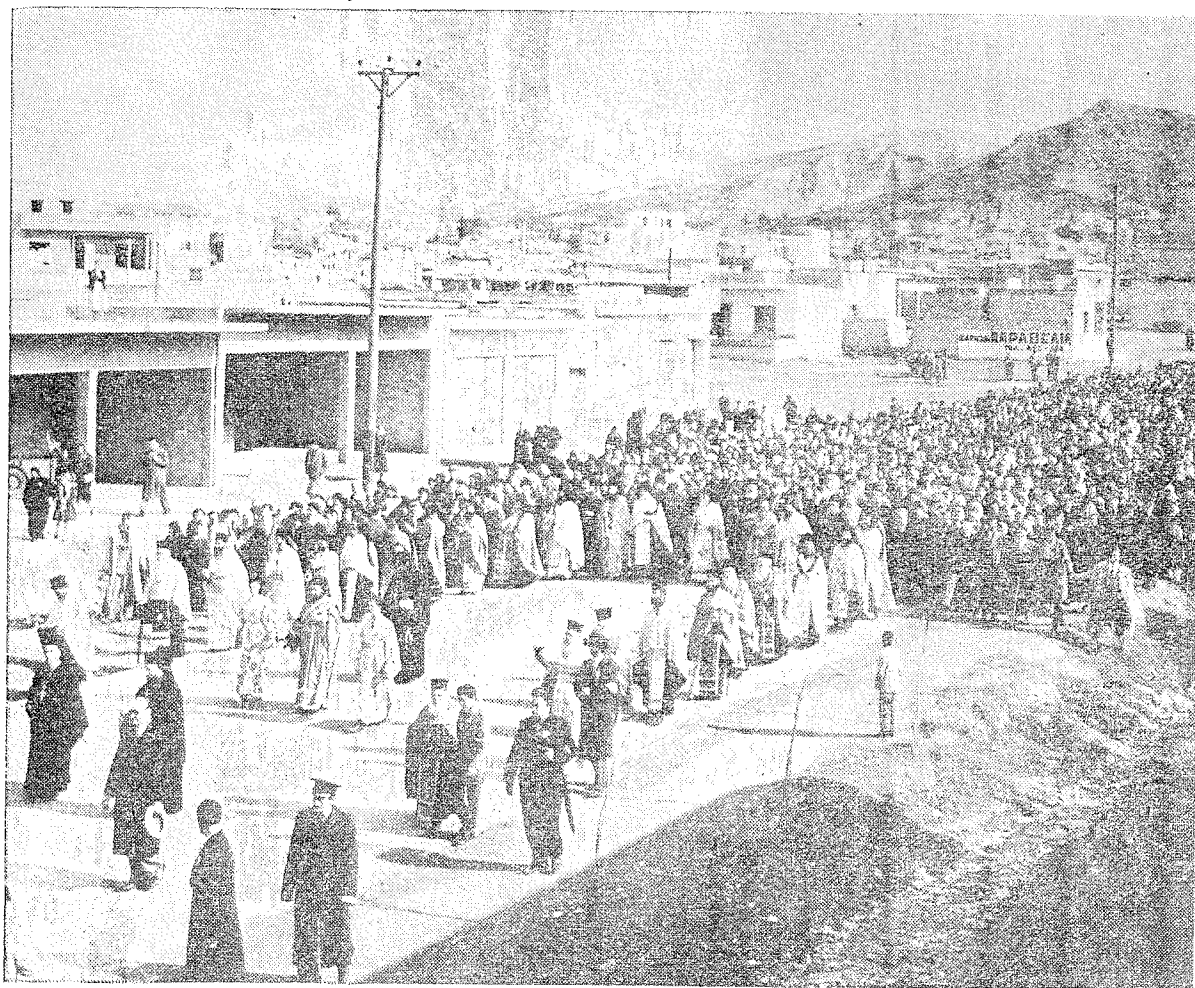
Μέσα εἰς τὴν λαοθάλασσαν ἐκείνην ἐνανάγισαν ὅχι μόνον οἱ εὐσεβεῖς πόθοι τῶν κακαβούλων ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ ἐπνίγησαν καὶ κάθε εἶδους μικροτητες καὶ δυσπιστίαι.

Ἡ προετοιμασία

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκινήθη δραστηρίως καὶ ἐλθοῦσα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Ἐξοχωτάτου Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Καλαντζῆ ἔλαβεν οὐ μόνον τὴν ἄδειαν τῆς καταδύσεως ἀλλὰ καὶ τὴν ἱκανοποίησιν εὐρυτέρας κατανοήσεως τοῦ θέματός μας. Ἀκολουθῶς δι' ἐγκυκλίου τῆς πρὸς τοὺς ἱερεῖς μας καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας κατέστησε γνωστὸν τὴν ἀπόφασίν της καὶ προητοίμασε τὴν γενικὴν κινητοποίησιν. Ὁ ἐν θουσιασμός τοῦ πλήθους ἔφθανε τὸ παραλήρημα. Οἱ πάντες ἦσαν συγκεκινημένοι. Κλῆρος καὶ λαὸς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν ἔπραξε τὸ χρέος του, ὥς ἐγένετο μέχρι σήμερον πλειστάκις.

Ἡ προσέλευσις

Τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης εὖ

Ὁ ἱερὸς ἡμῶν Κλῆρος, ὁ ἡγέτης τοῦ ἀγῶνος μας ἐπὶ κεφαλῇ τῆς πομπῆς κατέρχεται εἰς τὴν ἀκρογιαλιά τῆς Ἀμφιάλης διὰ τὴν κατάδυσιν. Αὐτὸς ὁ κλῆρος ἀποτελεῖ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ κινήματός μας καὶ τὸν φρυκτωρὸν τοῦ πατροπαραδότου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

ρεν ἡ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων με πανηγυρικὴν ὄψιν. Σημαιοστολισμένος, ἑορταστικός, φωταγωγημένος, με τὸ πλῆθος νὰ βομβῇ περὶ αὐτοῦ, διότι ἐκ νυκτὸς εἶχεν γεμίσει ἀπὸ τοὺς προσκυνητάς, ἔδιδεν τὴν ὄψιν τεραστίας καρδίας τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος, ἡ ὁποία ἔπαλλεν καὶ ἔσφιζεν ἀπὸ ζώην. Τὸ πλῆθος κατέφθανεν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δρίζοντος. Πειραιεῖς, Ἀθηναῖοι, ἐκ Παραρτημάτων ἀδελφοί, συνηντῶντο καὶ ἡσπάζοντο τὸν ἑορταστικὸν ἀσπασμὸν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐνότητος. Εἶχεν κανεὶς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀγαλλιᾶσεως. Ὅσον ἠύξανεν τὸ πλῆθος καὶ ἐκάλυπτεν τοὺς γύρω χώρους τόσον καὶ ἡ θρησκευτικὴ συγκίνησις ἐκορυφῶτο. Ἡ προσέλευσις πολλῶν λεωφορείων εἰδικῶς ναυλωθέντων ὑπὸ προσκυνητῶν ἐπολλαπλασίασεν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ συναγειρομένου πλήθους. Τὰ παραρτήματα τῆς Κορίνθου τῆς Σαλαμίνας, τοῦ Κορωπίου, τοῦ Μενιδίου, τοῦ Λιοπεσίου καὶ ἄλλα ἔδωσαν τὸ «παρόν». Παντοῦ ἐπεκράτει συγκίνησις, χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμός. Τὰ μεγάφωνα τὰ ὁποῖα εἶχον τοποθετηθῇ διὰ νὰ μεταδίδουν τὴν τελουμένην θεϊαν λειτουργίαν ἐκάλυπτον τοὺς γύρω χώρους με τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς

ὕμνους. Ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἡ θεία λειτουργία ἡ τελουμένη ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Κιούση, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παΐσιου, Στεφάνου, Γερμανοῦ καὶ τοῦ Διακόνου Σπυρίδωνος ἐλάμβανεν μεγαλοπρεπὴ καὶ μυσταγωγικὸν χαρακτήρα. Ἡ εἰς τὸ κοινωνικὸν γενομένη ὁμιλία τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου ἐπέτεινε τὸ πνεῦμα τῆς θρησκευτικῆς συγκινήσεως καὶ τῆς πνευματικῆς χαρᾶς.

Ἡ κατάδυσις

Ἀλλὰ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς ἡμέρας, τῆς ὁποίας ὁ καιρὸς παρὰ τὸ ψῦχος ἦτο εὐνοϊκός, ἐφάνη κατὰ τὴν κίνησιν τῆς πομπῆς πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἡ ὥρα ἦτο 11 π.μ. καὶ τὸ τεράστιον πλῆθος ἀνεδιπλώθη εἰς μίαν μακροτάτην ταινίαν κατὰ μῆκος τῆς δημοσίας ὁδοῦ, λαβὼν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν τόπον τῆς καταδύσεως. Προηγείτο ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου, ἠκολούθη ὁμάς νεανίδων ἐνδεδυμένων με τοπικὰς ἐνδυμασίας, τὸ δάσος τῶν λαβάρων καὶ τῶν ἑξαπτερύγων καὶ εὐθὺς ἀμέσως οἱ εὐλχέστατοι ἱερεῖς μας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἐφθάνεν τοὺς τεσσαρά-

Ὅ,τι ἠμπόρεσε νὰ ἀποθανάτισῃ ὁ φακὸς ἀπὸ τὴν λαοθάλασσαν τῆς περασμένης Δευτέρας, ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰς ἐργασίας των καὶ προσῆλθον εἰς τὸ προσκλητήριον τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου διὰ τὴν πατροπαράδοτον τελετὴν τῆς Καταδύσεως

κοντα, εἰς σχῆμα Π.

Διεκρίναμεν ἅπασαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν πλὴν τοῦ Προέδρου αὐτῆς Πατρὸς Ἀκακίου Παπᾶ δστις ἠσθένει.

Ἐπίσης τὸν παλαίμαχον καὶ σεβάσιμον Ἀρχιμανδρίτην Πατέρα Παρθένιον καθὼς καὶ τοὺς Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Κιούσην, Αἰξένιον Πάστραν Παντελεήμονα Τσαλούπη, Μερχούριον Καλοσκάμην, Θεόφιλον Τσίρμπαν Στέφανον Τσίκουραν, Διονύσιον Καλάργυρον δστις καὶ ἐλειτούργησεν καὶ Γρηγόριον Παπαβλάχον. Ἐπίσης τοὺς Ἱερεῖς μας Νικόλαον Καφετάκην, Νικολ. Καλοσκάμην Κων)νον Παπαντωνίου, Στυλιανὸν Παπαδόπουλον, Νικολ. Χατζόπουλον. Ἀρκετοὺς δὲ ἄλλους Ἀρχιμανδρίτας, Ἱερομονάχους καὶ αἰδεσιμωτάτους μεταξὺ τῶν ὁ-

Ὁ παλαίμαχος «μπάρμπα» Θανάσης τοῦ Παπαρτίματος Νέας Ἰωνίας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λαβάρων καὶ ἑξαπτεράγων. Διακρίνεται ὁ ἐπίτροπος Ἀγίων Τριῶν Παρθένων κ. Ἄνδρ. Χούλιας καὶ τὸ μέλος Ἐπιτροπῆς Ἀγώνος κ. Δημ. Ντζος

κίων τοὺς: Πανάρετον Πετροῖδην, Λογγίνον Χατζηστεφάνου, Γεωμανόν, Ἀκάκιον, Ἰωάννην (Παραρτ. Σαλαμίνος). Χ. Φουτσιτζήν, Γόρδιον, Παῖσιον, Ἰωάννην, Νεόφυτον, Κλαυδιανόν, Κυπριανόν, Ἀνεμόδοστον, Ἀντώνιον, Ἰωσήφ, Μηνᾶ, Θεόφιλον, Εὐστάθιον Γριάν, τὸν Διάκονον Σπ. Ἐρμογένους καὶ τινες ἄλλους, (ὁ συντάκτης ζητεῖ συγγνώμην διὰ τυχὸν παραλείψεις ὀνομάτων Ἱερέων μας τοὺς ὁποίους δὲν ἐνθυμεῖται). Ἐπίσης διεκρίνοντο οἱ Μοναχοὶ μας Συμεὼν Καϊσάριος, Δοσίθεος, Ἀντώνιος, Ἰωάσαφ, Θεοδόσιος, Χρυσάνθος, Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος.

Ἡ πομπὴ μετὰ πάσης λαμπρότητος κατηυθύνθη πρὸς τὴν ὁρισθεῖσαν τοποθεσίαν τῆς καταδύσεως. Τὸ θέαμα εἶχεν κατὰ τὸ μεγαλοπρεπές καὶ τὸ ἐξοχόν. Ἐμνήσθημεν πάντες ἡμερῶν ἀρχαίων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱερᾶς πορείας πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμάδες τῆς Ἐνώσεως Νέων μὲ περιβραχιόνια βοηθῶν τελεταρχῶν ἐβοήθουν τὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα τοῦ πλήθους.

Εἰς τὸν τόπον τῆς καταδύσεως καὶ ἐπὶ διπλῆς ἐξέδρας ἀνῆλθεν τὸ Ἱερατεῖον μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς

τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, καὶ πλῆθος κόσμου.

Μεγάφωνα μετέδιδον τὴν ψαλλομένην ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγιασμοῦ, λάβαρα καὶ σημαῖαι ἐσειόντο ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦς πνέοντος ἀνέμου, αἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν κατέκλυζαν τοὺς γύρω χώρους καὶ πάντα ταῦτα συνήραζον τὰς ψυχὰς εἰς ὕψη οὐράνια καὶ μετέδιδον τὸ εἶγος τῆς ἱερᾶς συγκινήσεως.

Ὅταν δὲ ἐφθασεν ἡ στιγμή τῆς καταδύσεως καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς Χρυσόστομος Κιούσης ἔρριπεν τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν. ἔνῳ οἱ κολυμβηταὶ ἐπιπτον εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ ἀνασύρουν Αὐτὸν καὶ περιστερὰ μὲ ταινίας ἀφήνοντο νὰ περιίπτανται, χιλιάδες στόματα ἐξέβαλλον χαρμύσσονον κραυγὴν.

Ἡ χαρὰ πάντων ἔγινεν βόμβος ἀγαλλιάσεως, εὐχαὶ ἀντηλλάσσοντο καὶ συναδέλφωσις γενικὴ ἐπεκράτη. Μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ Ἀγιασμοῦ τὸ πλῆθος μὲ ὑποδειγματικὴν πειθαρχίαν ἔλαβεν τὴν ἄγρουσαν πρὸς τὸν τόπον τοῦ προσορισμοῦ του.

Ἡ βαθεῖα ἱκανοποίησις ἦτο ἐξωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἀνεβίωσε τὸν παλαιὸν μεγαλεῖον. Ἐδίδαξεν ὅσα οὐδὲν στόμα δύναται νὰ λαλήσῃ. Ὅτι δηλ. ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀπέθανεν. Ζῇ καὶ θὰ ζῇ εἰς τὰς καρδίας πολλῶν οὔτινες εἶναι θεματοφύλακες καὶ φρουκτοροὶ τοῦ μόνου αἰωνίου θησαυροῦ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Μοναχὸς Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Ἀστὴρ» τῶν εὐλαβεστάτων ἀδελφῶν κ. κ. Ἀλ. καὶ Β. Παπαδημητρίου ἐπλούτισε τὴν Ὁρθόδοξον βιβλιοθήκην διὰ μιᾶς νέας βαρυσημάντου καὶ μοναδικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐκδόσεως.

Πρόκειται περὶ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τοῦ πολυγραφοτάτου καὶ μύστου τοῦ Ὁρθόδοξου μυστικισμοῦ Πατρὸς Θεοκλήτου Διονυσιάτου. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων ἐκδόσεων, δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς αὐθεντία εἰς ἔργα, ἀναφερόμενα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ δὲν πρόκειται ἐπομένως νὰ τὸν γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης, γνωσθέντα καὶ ἐξ ἄρθρου του περὶ τῶν παραδόσεων, δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ Πατρὸς Θεοκλήτου ἀφορᾷ τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ νεωτέρου σεμνύματος τοῦ Ἀθωϊτικοῦ μοναχισμοῦ, τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου. Ἐν τοσούτῳ δὲν εἶναι οὔτε τὸσον περιεκτικόν, οὔτε τὸσον μικρόν, ὅσον συνήθως μία βιογραφία. Ἐχει ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν ἀνέσιν λογοτεχνικοῦ ἀριστουργήματος καὶ πρὸ παντὸς μετᾴγει τοὺς «τε γῆς πρὸς οὐρανόν». Συνιστᾷ μίαν ἐνότητα μὲ κέντρον μὲν τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Νι-

Φαιδραὶ ἀπόψεις

Ὁ δὴθεν Ὁρθόδοξος καθηγητὴς κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος ἀποκαλεῖ τοὺς κληρικοὺς μας «δὴθεν κληρικοὺς» ἐπειδὴ ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον καὶ Πανορθόδοξον ἡμερολόγιον διὰ τὸν ὅποιον καὶ ὁ ἴδιος πάλαι ποτὲ εἶπεν τὴν γνώμην του.

Ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἄρθρου τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 23/1/59 ἐπιφυλάσσόμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἄν σπεύδωμεν νὰ σημειώσωμεν αὐτὴν τὴν στυγμὴν τὴν παρατήρησίν μας εἶναι διὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν διὰ τοῦ ἐπιστρέφοντος ὡς ἀπαράδεκτον τὴν κρίσιν του ἐπὶ τῶν Παλαιοημερολογιῶν, διότι ὁ κύριος αὐτοῦ εἶναι κατηγορούμενος καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐισαγγελέως ἀλλὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀπολογίας.

Εἰς τὰ ἀπορρέματα !... (σκουπίδια)

Ρυπαρὸν καὶ νοθογενὲς φυλλάδιον κυκλοφοροῦν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἑβδομαδιαῖον Δελτίον» καπιλευμενον δὲ ἀσυστόλως τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ προσριζόμενον διὰ τοῦ ἐμεικτοῦ περιεχομένου τοῦ ἀνανύμου συντάκτου του νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἀπ' ἐνὸς μὲν τὰς ἐχθρὰς τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος ἀπ' ἐτέρου δὲ τοὺς λιαν διαφανεῖς σκοποὺς τοῦ συντάκτου του τίθεται λάθρα εἰς κυκλοφορίαν μεταξὺ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐν τῇ ἀρμοδιότητι τῆς ὡς Μόνης πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος συνιστᾷ εἰς τὰ πνευματικά της τέκνα τὴν μετὰ βδελυγμίας ἀποφυγὴν τοῦ ὡς ἄνω ἐπιτοπλάσματος, τὸ ὅποιον εὐδὲ σκεταὶ μακρὰν τῆς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ πολὺ πλησίον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ.

Νεκρολογία

Ἀπώλειαν διὰ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ τὴν προσφιλεῖ οἰκογένειάν του ἀπετέλεσεν ὁ θάνατος τοῦ ἀγωνιστοῦ Κωνσταντοῦ Μηλᾶ ἐξ Ἀετῶν Καρύστου, ὅστις ἀπερχόμενος, νέος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀφίκει κενὴν τὴν θέσιν του καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖ με φανατισμὸν καὶ πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀγαπημένην του οἰκογένειαν. Εἴθε ὁ Πανάγαθος νὰ κατατάξῃ τοῦτον ὅπου οἱ δικοὶ του ἀναπαύονται.

κοδήμου, περιφέρειαν δὲ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀσκητισμοῦ, τὸ ὅποιον ἐνεσάρκωσε, ἀλλὰ καὶ ἐκαλλιέργησε ὁ Ἱερὸς Νικόδημος. Παρέχει τὴν θαυμασίαν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ γνωρίσῃ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅχι μόνον ὡς τόπον θαυμαστῶν φυσικῶν καλλόνων, ἀλλὰ ὡς περιβάλλον τοῦ εὐγενεστέρου ἰδεώδους, τοῦ μοναχικοῦ βίου. Τοῦ βιβλίου προηγεῖται ἡ πρᾶξις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀνακηρύξεως εἰς Ἅγιον τὸν Ἱερὸν Νικόδημον, μικρὸς πρόλογος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Διονυσίου Πανος. Γαβριὴλ καὶ ἐμπεριστατωμένη εἰσαγωγή ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Θεοκλήτου, κατατοπίζουσα τὸν ἀναγνώστην ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ.

Μὲ τοιαῦτα χροσόνια τὸ βιβλίον καθίσταται ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν Χριστ. Βιβλιοθήκην, Συγχάρισμα τὸν ἐμπνευσμένον καὶ σεμνὸν συντάκτην τοῦ βιβλίου (καίτοι παραπονούμεθα διότι εὐρισκόμενος εἰς Ἀθήνας δὲν ἐπεξίωξε συνάντησιν μετὰ τῶν ἐχόντων τὴν ἀγίαν ἀφέλειαν τοῦ Ὁρθόδοξου συντηρητισμοῦ), ὡς καὶ τοὺς ἐκδότας.

Τὸ βιβλίον διατίθεται καὶ ἐκ τῆς «ΠΗΓΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ».—(Κάνιγγος 82).

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ

Ἐδυσσε ὀπισθεν τοῦ ὀρίζοντος, τῆς αἰωνιότητος καὶ τὸ 1958, ἀνατείλαντος μετὰ πολλῶν ἐλπίδων τοῦ 1959.

Κατὰ τὸ 1958 ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔστρεψε τὴν προσοχὴν της καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς ἐσωτερικῆς Ὁργανώσεως.

Ὀθιω ἐβολιδοςκόπησε διαφόρους ἱεράρχας ἐγνωσμένων συντηρητικῶν ἀρχῶν, παρ' ὧν συνήντησε κατανόησιν χωρὶς βεβαίως νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔξοδον τῶν εἰς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα.

Διετήρησε καὶ διατηρεῖ ἐπαφὴν με ὀρθοδόξους παράγοντας τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιλύσεως τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ προβλήματος.

Κατὰ τὸ δυνατόν ἐπέτυχε τὴν ἀποστολὴν μελῶν της εἰς τὰ διάφορα παραρτήματα, αἵτινα στεροῦνται ἐφημερίου.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου ἐπέτυχε τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἰδιοκτητοῦ διαμερίσματος τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ὅπερ ἡγοράσθη με φροντίδα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ ἀποτελεῖ ἰδιοκτησίαν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐκπροσωπούμενου εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου.

Αὐτὴ ἐν ἀδραεῖ γραμμαεῖς ὑπῆρξεν ἡ δραστηριότης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἰσως ἡ δραστηριότης νὰ ἦτο πλουσιωτέρα, ἐὰν ἦτο ἀπερίσπαστος εἰς τὸ ἔργον της.

Τὸ νέον ἔτος ἀνέτειλε με θετικὰς ἐλπίδας, τῶν ὁποίων ἀποκορύφωσις εἶναι ἡ σαφὴς θέσις τὴν ὁποίαν λαμβάνει τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας.

Ἐχει πάντα λόγον ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἀρχετὰ εὐχάριστα γεγονότα θὰ δωροῦσιν ἡ Θεὰ Πρόνοια εἰς τὸ κίνημά μας, ἐφ' ὅσον βεβαίως καὶ ἡμεῖς θὰ καταστῶμεν ἄξιοι τῆς δωρεᾶς αὐτῆς. Χρειάζεται συνοχὴ καὶ πειθαρχία περίε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνεξαρτήτως τῶν προσώπων, πού τὴν συνθέτουν.

Νὰ λείψῃ ὁ ἀποκεντρωτισμὸς καὶ νὰ παρατηρηθῇ πνεῦμα σεβασμοῦ καὶ τότε ἀσφαλὲς πολλὰ τ' ἀγαθὰ ἀναμένουν.

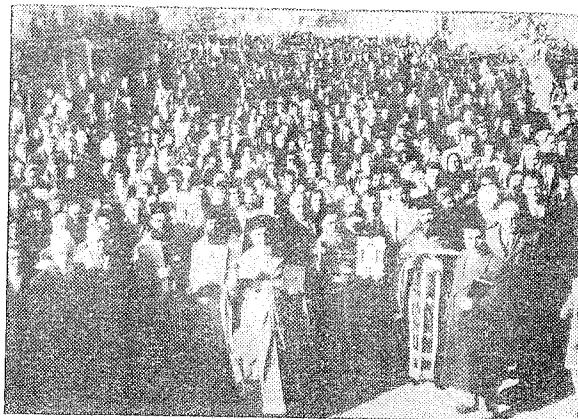
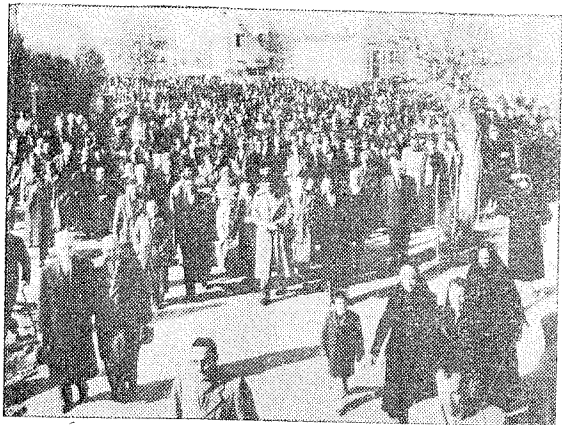
Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καλεῖ τοὺς πάντας εἰς πνευματικὸν συναγερμὸν κατὰ τὸ 1959.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ἐφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας ἐισφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἱεροῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δδὸς Κόκκινος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἡ ΕΙΣ ΤὸΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ Εἰς ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Εἰς τὸν περίλαμπρον Ἱερὸν Ναὸν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Θεσσαλονίκης, ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐορτὴ τῆς καθαγιασεως τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν μας. Πλήθη πιστῶν συνέρρευσαν ἀπὸ πρῶτας εἰς τὸν ὡς ἄνω Ναόν, ὅπου ἐλειτούργησεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Παπαγεωργίου μετὰ τῶν Ἱερέων Στυλίου Μουσαῖ, Σάββα Παπαδοπούλου, Νικολάου Τσιρέλα καὶ τοῦ Ἱερομονάχου Ματθαίου Ράπτη.

Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἐσχηματίσθη μεγάλη πομπὴ τῆς ὁποίας ἡγεῖτο ὁ κληρικός, ἡκολούθει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος, ἔπετο δὲ ἡ πομπὴ ἐκ πεντακισχιλίων καὶ πλέον πιστῶν ἀδελφῶν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ρίψεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς τὸν θαυμάσιον παραθαλάσσιον χώρον «Σαλαμὶς» ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Στυλιανοῦ, διὰ τὸν καθαγιασμὸν τῶν ὑδάτων, ἀφέθησαν ἐλεύθεραι πέντε περιστεραί, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον.

Εὐχαίρις ἐορτάζοντας

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα κατὰ τὴν 17ην τοῦ μην. Ὁσιολογιώτατον ζηλωτὴν Μοναχὸν Ἀντώνιον Μουστάκαν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος καὶ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχονται πᾶν ἀγαθὸν ἐκ Θεοῦ διὰ τὴν εὐδόωσιν τῶν πολυετῶν ἀγωνῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπίσης ἀποστέλλονται θερμαὶ εὐχαὶ πρὸς τοὺς ἐορτάζοντας Ἱερεῖς μας Ἀντώνιον Παπακαλούσιον (Λάρισαν), Ἀντώνιον Χαλκιᾶν (Λουτουφί), Ἀντώνιον Κουτσονικόλαν καὶ Ἀντώνιον Ντούλιαν, καθὼς καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἐορτάζοντας ἀδελφούς Ἀντωνίους καὶ Ἀθανασίους.

Ἡ Β' ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Καθὼς πληροφοροῦμεθα αἱ ἐργασίαι τῆς συνόδου τῆς Ἱεραρχίας δὲν ἐκαρποφόρησαν, διακοπεῖσαι μάλιστα ἀπροόπτως. Ἡ αἰτία εἶναι κυρίως ἡ ἔλλειψις ἡθικοῦ σθένους εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἱεραρχίας νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ ρεαλισμὸν τὰ θεμελιώδη προβλήματα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου καὶ νὰ ἀποτολήσουν τὸν καθαρόν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἰδιαίτερος ἀποκαρδιώνει τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, τὸ ὁποῖον μετ' ἄλλους καὶ ὀδύνης θεᾶται τὴν ἀδυναμίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ καταστήσῃ ἐαυτὴν παράγοντα οὐσιώδη εἰς τὴν κοινῇ νικὴν ζωὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐποχὴ μας διακατέχεται ἀπὸ ἓνα πληθωρικὸν προβληματισμὸν διαφορῶν κατευθύνσεων.

Οἱ Ἱεράρχαι, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχουν ἀντιληφθῇ τὸ αἷτημα τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς φέουδον.

Τί νὰ εἰπώμεν; Δεόμεθα τοῦ Κυρίου νὰ λυτῇ θῇ τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ νὰ ἀναπληρώσῃ ἑκείνος τὸ ὑστέρημα.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1959

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἡμεροδείκται τοῦ χουῖ καὶ τσέπης, οἵτινες μὲ τὴν θρησκευτικὴν ὕλην τὴν ὁποίαν περιέχουν εἶναι μνημεῖα Χρηστομαθείας καὶ Πνευματικοὶ ὁδηγοί.

Συνετάχθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα καὶ τιμῶνται τοῖς μὲν τοῦ τοίχου δραχ. 7 οἱ δὲ τῆς τσέπης δραχ. 2.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Ἐπὶ Ἀρχιμ. ΑΡΧΕΝΤΙΟΥ ΠΑΣΤΡΑ

Μέσα εἰς τὴν χρυσὴν λάμπην τοῦ ἰδίου φωτοστεφάνου ἐτοποθετήθησαν αἱ μορφαὶ τῶν τριῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Χρυσόστομου, οἵτινες ἐκλείσαν τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ αὐτῶν. Τοὺς συνεταύτισαν καὶ καθιέρωσαν κοινὴν ἐορτὴν καὶ διὰ τοὺς τρεῖς, διότι εἶχον πολλὰς ὁμοιότητας εἰς τὸν βίον. Λαμπρὰς καὶ ἐξόχου παιδείας ἔτυχον καὶ ὁ Βασίλειος καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἱκπαίδευθέντες εἰς τὰς περιφημοτέρας σχολὰς τῆς τότε ἐποχῆς. Ὁ ζῆλος πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδείαν τοὺς συνέδεε στενῶς, μολονότι δὲν ἠκμασαν ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, δὲν συνέζησαν εἰς ἓνα τόπον ἀπὸ κοινοῦ, οὔτε καὶ τὸ τάλαντόν των ἦτο ἐντελῶς τὸ ἴδιον.

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ ἀνέδειξε τοὺς Ἁγίους τούτους καὶ τοὺς κατέστησεν ἰνδαλμα τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος δὲν ἦτο ἡ εἰς τὰ γράμματα ἐπίδοσις των καὶ ἡ γνῶσις πασῶν τῶν ἐπιστημῶν. Πολλοὶ ἄνδρες ἄλλως τε σοφοὶ καὶ κάτοχοι πάσης μαθήσεως καὶ γνώσεως ἀνεφάνησαν κατὰ καιροὺς ἐν τῇ ῥοῇ τῶν ἑκατονταετηρίδων. Ἡ ἱστορία δὲν τοὺς ἀναγράφει εἰς τὰς σελίδας τῆς, ὁ χρόνος τοὺς ἡμαύρωσε, ἡ λήθη τοὺς ἐκάλυψεν. Ἡ φήμη ὅμως τῶν τριῶν ἐνδόξων Πατέρων Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Χρυσόστομου ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς γενετικῆς των καὶ διέτρεξε ὅλας τὰς ἡπείρους ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως των ἕως σήμερον. Τὸ μυστικὸν τῆς αἵγλης καὶ τοῦ ἀνεφίχτου μεγαλείου των ἔγκειται εἰς τὸν συνδυασμὸν καὶ τὴν συσχέτισιν ἐπιστήμης καὶ θρησκείας τῆς πρώτης χρησιμοποιοῦμενης ὑπ' αὐτῶν ὡς ὅρον τῆς δευτέρας. Εἶχον εἰσδύσει οἱ Πατέρες οὗτοι μετὰ σχολαστικῆς ἀκριβείας εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἥτις τὴν κατὰ κόσμον σοφίαν θεωρεῖ μαρίαν, διὰ τοῦτο καὶ προσεπάθησαν νὰ μείνουν ἄθικτοι καὶ ἀσινεῖς ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς ματαιοδοξίας καὶ ὑψηλοφροσύνης καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τὰς γνώσεις καὶ τὴν πολὺπλευρον μόρφωσίν των ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις ἀπὸ τῆς παρούσης στήλῃ τὸν ἀξιόλογον ρόλον, ὃν ἔπαιζαν οἱ σοφοὶ αὗτοι Ἱεράρχαι διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Ἀφοῦ προηγουμένως κατέστησαν κτήμα των τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἔγραφον καὶ ὠμίλουν εἰς τὴν ἐντέλειαν, τὴν ἐχρησιμοποίησαν κατόπιν ὡς ὄργανον τῆς ἐξαπλώσεως τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας.

Ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία εὗρεν εἰς τὸ πρόσωπόν των τοὺς καταλληλοτέρους καὶ ἰκανωτέρους ἄνδρας πρὸς διάδοσιν καὶ μεταλαμπάδευσιν τῶν ὑψηλῶν καὶ μεγαλεπιβόλων ἀρχῶν τῆς.

Τὸ κύρος καὶ τὴν ἐπιβολὴν των ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὥφειλον εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν σοφίαν των, τὴν τε κατὰ κόσμον καὶ κατὰ Θεόν.

Ἀλλ' ὅτι κατέστησεν ἀθανάτους τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἱστορίας τοῦ πολι-

τισμοῦ εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς ὅ,τι ἀνώτερον εἶχεν ὁ ὑγιὲς ἑλληνισμός, οὕτως ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ παιδεία μεβάσιν τοὺς φιλοσόφους καὶ τὸν Παῦλον. Διὰ τὴν ὁργανικὴν σύναψιν τῶν δύο αὐτῶν διαφορετικῶν κόσμων Ἑλληνικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ ἐργάσθησαν ἡφαιστειωδῶς οἱ τρεῖς Πατέρες, τοῦ Μ. Βασιλείου συγγράψαντος καὶ πραγματείας, ἐν ᾗ προτρέπει τοὺς νέους νὰ μελετοῦν τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν καὶ μόνον ὅσα συντελοῦν εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ βίου.

Ἡ φιλανθρωπικὴ των δραστηριότης ὁ ζῆλος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, αἱ δραστηριότητες ἐνέργειαι διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀδικουμένων, οἱ ἀγῶνες κατὰ τῶν αἰρετικῶν, ἡ ἀσκησις καὶ ἡ ἐγκράτεια διὰ τὴν τελειοποίησιν των ὑπῆρξαν τὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐνέπνεον καὶ ὠδήγουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐκκληρώσεως τοῦ ἐπὶ γῆς ὑψηλοῦ προορισμοῦ των.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαχνία δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς μία κενὴ λέξις, ἀλλ' ἐν βίῳ ὡθοῦν εἰς πράξεις εὐγενεῖς καὶ ἔργα ἀλτρουισμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης.

Ἐξ ἰσοῦ μεγάλη πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν πολὺπλευρον δραστηριότητά των ὑπῆρξε καὶ ἡ συγγραφικὴ των δραστηριότης, τῆς ὁποίας μέχρι σήμερον τοὺς γλυκεῖς καὶ ἀγλαοὺς καρποὺς μεταλαμβάνομεν.

Τὰ τελειότερα ἀριστουργήματα τῆς γραφίδος ἐξῆλθον, ἐκ τῶν χειρῶν τῶν τριῶν τούτων φωστήρων, οἵτινες, ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν πεπαιδευμένην ἀνθρωπότητα πρότυπα ρητορικῆς ὑπερβαίνοντα πολυλάκις καὶ τὸν λόγον τοῦ Δημοσθένους.

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἱεροῦ δέ υς ἡ Ἀνωτάτη Παιδεία, ἡ σπουδάζουσα νεολαία καὶ πᾶς πεπαιδευμένος στρέφονται πρὸς τοὺς παμφαεῖς λαμπτήρας Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Χρυσόστομον διὰ νὰ θαν-

Σεινὲς Ἑλληνοποῦλες μετὰ τις γραφικὰς των ἐνδυμασίας ἀπὸ τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς. Προσέδωκαν ἰδιαιτέραν γράμματα εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῶν Θεοφάνειων

μάσουν τὴν ἄκραν ἀρετὴν καὶ παιδεύαν ἐκείνων. τῶν ὁποίων τὴν μνήμην «οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἶων ἐξαλείψειεν».

Τὰ ὀνόματά των ἀνεγράφουν καὶ εἰς τὴν Βίβλον τῶν ζωντῶν καὶ εἰς τὴν μυριοσέλιδον ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατανοοῦν τὸ πνευματικὸν μέγεθος τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν τῇ συσχετίσει ἀρετῆς καὶ παιδείας.

Μὲ κατανυκτικὴν εὐλάβειαν καὶ διάπυρον σεβισμόν ἃς στραφῶμεν πάντες πρὸς τοὺς τρεῖς περιφανεῖς Ἱεράρχας τὸν ὑψίνουν Βασίλειον, τὸν πυρίπνοον Γηγόριον καὶ τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν Χρυσόστομον διὰ νὰ ἀποτίσωμεν τὸν ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν, τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίας των ὑποσχόμενος αὐτοῖς, ὅτι θὰ προσπαθῶμεν νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη των, τὰ ὁποῖα ἐσημείωσαν καὶ διεχάραξαν τὴν ὁδὸν τῆς πλήρους ἡθικῆς ἀνατάσεως καὶ τῶν εὐγενῶν ἰδεωδῶν.

Σημεῖον χάριτος

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ

Τὸ εὐσεβὲς παράρτημα Χαλκίδος ἡξιώθη ἰδιαιτέρας ἐπισκιάσεως τῆς Θείας Χάριτος κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων.

Ὦντι τὴν 4,30 πρωΐνῃν ὁ αἰδεσιμώματος ἱερεὺς τοῦ πορραγήματος Ἰωάννης Φρέγκος ἡτοιμάζετο, μετὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπιτρόπου κ. Εὐθυμίου Ἀθανασίου, νὰ κτυπήσουν τὴν καμπάνα.

Κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν καὶ λόγῳ τοῦ χειμῶνος ἐπικρατεῖ ψηλαφητὸν σκότος. Ἀλλὰ νὰ! τὸ σκότος αὐτὸ φυγαδεύεται πρὸς στιγμὴν, διότι ἕνα λαμπρὸν φῶς περιβάλλει τὸ κωδωνιστάσιον καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ Ναοῦ.

Πρὸς στιγμὴν ἐνομίσθη, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ναοῦ προσέπεσε τὸ φῶς τῶν φανῶν διερχομένου αὐτοκινήτου.

Δὲν ἀργοῦν ὅμως νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ εἶχε ἄλλην πηγὴν. Ἦτο ἕνα θαῦμα!

Ἡ αἴγλη τοῦ φωτὸς αὐτοῦ διήρκεσε ἀρκετὰ λεπτὰ καὶ πολλοὶ τὸ ἀντελήφθησαν.

Ἦτο μία ἐπισκίασις τῆς Χάριτος πρὸς τὸ εὐσεβὲς παράρτημα, τὸ ὁποῖον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱερέα του καὶ τοὺς ἐπιτρόπους του ἀγωνίζεται τὸν ὥραϊον καὶ καλλίνικον ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ θαῦμα ἀνέγραψε καὶ ἡ ἡμερησία ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν «Ἀθηναϊκὴ» (8 I 58).

Ἀπὸ τὴν φερανθρωπικὴν κίνησιν τῶν ἐνοριῶν μας

Ἡ ἐνορία τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν διένειμε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν εἰς πτωχοὺς δρχ. 3 050.

—Τὸ φιλόπτωχον τῆς ἐνορίας Ἀγ. Τριῶν Παρθένων δρχ. 1.624.

—Τὸ φιλόπτωχον τῆς ἐνορίας Ἀγίων Πάντων (Βύρωνος) δρχ. 900.

—Τὸ παράρτημα Χαλκίδος διένειμε τρόφιμα καὶ χοήματα εἰς ἀπόρους ἔσταιτε δὲ καὶ 1.000 (χιλίας) δρχ. εἰς Ὀρφανοτροφεῖον.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Μικρὸ παιδάκι ὁ Βασιλάκης! Νήπιον 2 ἐτῶν! Καὶ ὅμως ἡ δυστυχία καὶ ὁ πόνος δὲν ἐφείσθησαν τὴν χαριτωμένην αὐτὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀνατέλλουσαν χαράν. Ἐρριψαν τὰ ἐκδικητικὰ των βέλη διὰ νὰ συντρίψουν κατὰ τὸν ὀδυνηρότερον τρόπον τὴν ζωοῦλα αὐτὴν.

Καρκίνος καὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν! Ἀπεγνωσμένος οἱ γονεῖς ἐπιζητοῦν τὴν σωτηρίαν τῆς Ἐπιστήμης.

Καὶ ἡ Ἐπιστήμη, διὰ τῶν κορυφαίων ἐκπροσώπων της, ἀποφαίνεται χωρὶς συναισθηματικὸν χρώμα.

—Ἐξόρυξις καὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν τοῦ Βασιλάκη, χωρὶς ἡ θυσία τοῦ φωτὸς νὰ ἐγγυηθῇ τοῦλάχιστον τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς.

Δαματική ἡ κατάστασις τοῦ μικροῦ Βασιλάκη ἀπὸ τὰς Πάτρας. Δραματικωτέρα ὅμως ἡ συμφορὰ τῶν γονέων.

Νὰ πῶς ἐκφράζει τὸν πόνο του ὁ δυστυχὴς πατέρας εἰς ἕνα σημείωμά του, ποὺ τὸ ἐδημοσίευσε ἡ «Ἀκρόπολις» (2)154) «Πόνεσε ἄλλος πατέρας ἔτσι, γιὰ τὸ παιδί του; Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ ἀνθέξω τὸν πόνο. Δὲν ξέρω ἂν ἔχω τόσο γερὰ νεῦρα. Οὐράνιε Πατέρα χάρισέ μου τὸ παιδί μου ἢ δόσε μου τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ».

Τί νὰ πῇ κανεῖς;

Ἀς πῇ ὅ,τι ἐπιτρέπεται εἰς ἄνθρωπον, διότι τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν διὰ τὸν ἄνθρωπον κλειστὸν βιβλίον.

Λοιπόν;

Λοιπόν! Ἀς ρίξουν τὸ βλέμμα τους εἰς τὸ δροῦμα τοῦ μικροῦ ἀγγέλου τῶν Πατρῶν καὶ τῶν τραγικῶν γονέων του, ὅσοι δὲν ἔχουν ὑποπτυνθῇ τὴν ματαιότητα τοῦ Κόσμου, ἥτις κατεξουσιάζει διὰ τῶν παντοδυνάμων ὄπλων της, τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀσθενείας τὴν παρ' ὕσαν ζωὴν.

Ἀς δοῦν τὸν πονεμένο ἀγγελο καὶ τὴν θλιμμένην οἰκογένειαν του οἱ «γκρινιαρῆδες» τῆς ζωῆς, ποὺ ἀπογοιτεῖνται ἀμέσως.

Ἀς δοῦν τὸν αἰχμάλωτον τοῦ πόνου (ὁ λάτρεῖς τῆς Ἐπιστήμης, ποὺ τὴν νομίζουν Θεό).

Ἀδυνατεῖ ἡ Ἐπιστήμη!

Ἀς δοῦμε ὅλοι τὸν Βασίλειο Κονδάκη, τὸ νήπιον τῶν δύο ἐτῶν καὶ ἃς παρακαλέσωμε μὲ συμπόνειαν τὸν Θεὸν νὰ κάνῃ καλὰ τὸ ἀγγελοῦδι αὐτὸ καὶ νὰ δώσῃ στοὺς γονεῖς τὴν ὑπομονή, ποὺ ζητᾷ ὁ πατέρας του γιὰ νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸν Γολγοθᾶ τοῦ μαρτυρίου του.

Προσευχὴ γιὰ τὸ Βασιλάκη. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο!

Καὶ βοήθεια ὕλική στοὺς πτωχοὺς βιοπαλαιστάς, ποὺ καλοῦνται νὰ ἀνέβουν τόσο φρικτὸ Γολγοθᾶ.

Ὅλοι κοντὰ στὸ πονεμένο κρεββατάκι τοῦ Βασιλάκη!

Θ Ε Ο Φ Α Ν Ε Ι Α

Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐορτάζει τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, καὶ ποιεῖται μνηστὴρ τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Προδρόμος καὶ Βαπτιστής, ὅστις ἔμβρουον ἐν τῇ μήτρᾳ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Ἀυτρωτὴν καὶ ἐκείνην, ἀνὴρ γενόμενος ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος πιστεύσας, ὑποδείξας καὶ κηρύξας τὸν Χριστόν.

«Ἴδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», εἶπεν, ὅτε εἶδε τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα. «Ἐρχεται ἄλλος ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμι ἱκανός· λῦσαι τὸν ἱμάντων τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ», ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητὰς του.

Τινὲς δὲ τῶν μαθητῶν τούτων, ἐγκαταλιπόντες αὐτόν, ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν, ὅθεν ὁ Ἰωάννης ἐγκαρτερῶν καὶ ὑποτασσόμενος ἔλεγεν· «Ἐκείνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττωθῆναι».

Ἐκ τῶν μαθητῶν τούτων τοῦ Ἰωάννου λέγεται ὅτι ἦσαν ὁ Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σίμων Πέτρος, ὅστις καὶ πρῶτος ἐκ τῶν ἄλλων ἀποστόλων ὡμολόγησε τὸν Χριστόν· «Ραββί, σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Πρὸς τοῦτον λοιπὸν τὸν Ἰωάννην, τὸν κηρύσσοντα καὶ βαπτίζοντα βάπτισμα μετανοίας, προσῆλθεν ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐβαπτίσθη θέλων νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα.

Ἦ πειδὴ περὶ βαπτίσματος ὁ λόγος, καλὸν νομίζω ἐνταῦθα νὰ ὑποβάλω πρακτικὰς τινὰς παρατηρήσεις, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τελεῖται παρ' ἡμῖν τὸ βάπτισμα. Οἱ παλαιοὶ πρακτικώτατοι καὶ μεθοφυμένοι Ἱερεῖς, καίτοι ἀγράμματοι λεγόμενοι, ἤξευρον νὰ ἐκτελῶσι κανονικώτατα τὰς τρεῖς καταδύσεις, κρατοῦντες τὸν βαπτιζόμενον ὀρθοῖον πρὸς ἀνατολὰς βλέποντα, ἐφαρμόζοντες τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς μασχάλης τοῦ βρέφους ἄβρῳ· ἅμα καὶ ἀσφαλῶς, φράττοντες δὲ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ.

Ἦ φρόντιζον περὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος καὶ ἐκάστη κατάδυσις ἐγένετο ἀναγιαία, τὸ δὲ διάλειμμα μεταξὺ τῶν καταδύσεων ἐγένετο ἀρκετὸν, ὥστε ν' ἀναπνεύσῃ τὸ βρέφος.

Τοιοῦτω τρόπῳ οὐδεὶς βαπτιζόμενος ἔπαθε ποτέ τι ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ. Τὸ σημερινὸν δὲ ὅμως σμῆνος τῶν Ἱερέων, τοῦ ὁποῦτος ἡ διεφθαρμένη πολιτικὴ ἐπιβάλλει πολλάκις ἀξέστοιχους καὶ ἀκαλλιεργήτους εἰς τοὺς Σ.Σ. Ἱεράρχας νὰ τοὺς χειροτονῶσιν, ἀποῦ κακῶς ἐκτελεῖ, ἢ μᾶλλον κακῶς παραλείπει, τὰς ὑποκαταστάσεις, οφείλει τουλάχιστον νὰ σεβασθῇ αὐτὸ τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως ἡμῶν, τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Γράφομεν ταῦτα, διότι ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν, ὅτι πολλοὶ τῶν Ἱερέων χαριζόμενοι εἰς τὴν τυφλὴν καὶ μωρὰν πολλάκις φιλοστοργίαν ἀμαθῶν καὶ προληπτικῶν γονέων, οἵτινες νομίζουν, ὅτι καὶ θὰ πάθῃ τὸ κατεδεδειγμένον νεογνὸν τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κολυμβήθρᾳ, ἐκτελοῦσι σχεδὸν ῥάντισμα, καὶ ὅχι βάπτισμα. Οἱ τῆς Ἀντικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι

συγγνωστοί, διότι ἠγνόησαν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑλληνικοῦ ῥήματος βαπτίζω baptizo, ὅτι δηλαδὴ σημαίνει βάλλω, βυθίζω, βουτῶ, οἱ Ἕλληνες ὅμως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὴν ἀγνοήσωσι. Εἶναι καιρὸς νὰ φυλαχθῇ ὁ ἱερός οὗτος τύπος, διότι, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ μάθεια τοῦ κλήρου, καὶ πληθυνθῇ ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ ἀσέβεια, μετὰ μίαν γενεάν, ὅτε θὰ εἴμεθα μισοβαπτισμένοι ὅλοι, θὰ δεῖσῃ νὰ διαταχθῇ γενικὸς ἀναβαπτισμὸς ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀρρένων καὶ θηλέων. Διότι πρέπει νὰ εἴμεθα συνεπεῖς.

Ἡ ἡμῶν Ἐκκλησία εἰς μὲν τοὺς προσερχομένους ἐκ τοῦ Ἀυτικοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας τὸν ἀναβαπτισμόν, τοὺς δὲ Ἀρμενίους τοὺς μυρᾶνει μόνον, καὶ τοῦτο διότι οὗτοι μὲν εἶναι κανονικῶς βεβαπτισμένοι διὰ τριῶν ἀναδύσεων καὶ καταδύσεων, ἐκεῖνοι δὲ ἁπλῶς μόνον διὰ ῥαντισμοῦ.

«Συντηρούμεθα χάριτι, πιστοί, καὶ σφραγίδι· ὡς γὰρ ὤλεθρον ἔφυγον, Ἑβραῖοι, φιλῶς πάλαι ἀμαρθείσης, οὕτω καὶ ἡμῖν ἐφόδιον τὸ θεῖον τοῦτο τῆς παλιγγενεσίας λουτὴ ἰον ἔσται· ἔνθεν καὶ τῆς Τριᾶδος, ὁψόμεθα φῶς τὸ ἄδυτον».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΚΑΚΟΗΘΕΙΑΝ

Ἡ ἀτυχεστάτη καισαροπαπικὴ ἐπινόησις λαϊκοῦ τινὸς ἀμφισβητήσαντος τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Ἱεροῦ κλήρου γενικῶς καὶ αὐτοσανακηρυχθέντος μόνου ἐρμηνευτοῦ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος· φθεγγόμενου δὲ μὲ σιβύλλειον ὕφος «ρητὰ τε ἄρρητα φάτα τε ἄφατα» εὐτυχῶς ἀντεμετωπίσθη σθεναρῶς ἀπὸ τῆς ἐνιαίας κληρικολαϊκῆς συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ νύκτῃ ὀριστικῶς εἰς τὴν ἀποδοκιμασίαν πάντων.

Ἄν ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ ἄρκετὰ διδακτικὸν τοῦτο γεγονός εἶναι διότι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔλαβεν ἐξ Ἀγίου Ὁρους, τῆς ἀκροπόλεως ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπιστολὴν—κατὰ πέλτην τῶν Ζηλωτῶν· φιλῶς κωνιορτοποιοῦσα καὶ ἐκμηδενίζουσα τὴν ἑπαρσίαν, ἥτις ἐτόλμυσεν νὰ πλαστογραφίῃ οὐ μόνον τὰ αἰώνια θέσμια τῆς Ἐκκλησίας περὶ προβαδίσματος τοῦ Ἱεροῦ κλήρου ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ καταλύσῃ τὸν χρυσοῦν θριγκὸν τοῦ πνεύματος τῶν Ἀγίων Συνόδων περὶ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου (ἐντὸς τοῦ ὁποῦο κινεῖται καὶ ὁ ἡμέτερος ἀγών), διὰ δηλώσεως ὅτι «προκαταβολικῶς καὶ ἐκ τῶν προτέρων» γίνονται ἀποδεκαὶ ἀποφάσεις μικτῆς ἐπιτροπῆς!!

Οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες, ἀναγράφει ἡ ἐπιστολὴ, τελοῦν ἐν ἐπιφυλακῇ ἔτοιμοι, εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς, νὰ προβοῦν εἰς δημοσίας δηλώσεις ἀποκηρύττοντες καὶ στυλιτεύοντες πᾶσαν διαστροφὴν τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος. Τὴν σημασίαν δὲ τῶν φρικτωρῶν αὐτῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις ὥστε ἡ προειδοποίησις αὕτη νὰ λέγῃ πολλά.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ Νεολαία μας.

Μεῖς ἰδιαίτεραν συγκίνησιν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως ἴδωμεν τοὺς ἐκλεκτοὺς μας νέους, μέλη τῆς Ἐνώσεως Ν. Γ. Ο. Χ. Τ. Ε. νὰ προσφέρουν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των εἰς τὸν τομέα τῆς τάξεως. Ἡ παρουσία τῶν νέων ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ τὸν δυναμισμόν τῆς κινήσεώς μας. Μεταξὺ τῶν νέων διεκρίναμεν τέκνα παλαιμοχῶν ἀγωνιστῶν, πολυτίμους καρπούς εὐσεβῶν οἰκογενειῶν.

Χαιρετίζομεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν παρουσίαν τῆς Νεολαίας καὶ ἀναμένομεν πλουσίαν πνευματικὴν δρᾶσιν, ἀνάλογον τοῦ μεγαλείου τῆς νεανικῆς ψυχῆς. Ἐπίσης οἱ νέοι εἰς μίαν σεμνὴν τελετὴν παρόντος τοῦ προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πατρὸς Ἀνακίου, ἐκοψαν τὴν πατροπαράδοτον βασιλόπιτταν,

Τοὺς συγχαίρομεν καὶ πιστεύομεν ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου νὰ ἀγωνισθοῦν εὐδίκως.

Λάθος ἢ... ἀποκάλυψις

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἀνάπλασις» (Ἰανουάριος 1959) καὶ ὑποκάτω ἐπιστολῆς πρὸς αὐτὴν τοῦ ἀξιολύτου κ. Κ. Μπασιᾶ ὁ συν. ἀκτής τοῦ «ἀπολογητικοῦ» σημειώματος γράφει: «...πρέπει νὰ τονίσωμεν ὅτι πᾶσα π ρ ο σ β ο λ ἢ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς παραδόσεως τυγχάνει ἀξέπαινος». Λέν γινώσκουμεν, ἐάν πρόκειται περὶ δολοφονικοῦ τυπογραφικοῦ λάθους ἢ περὶ λανθάνουσας προθέσεως, ἀποκαλυφθείσης διὰ τοῦ λάθους. Ἀπόκειται εἰς τὴν συντάξιν τοῦ περιοδικοῦ ἢ ἀποσαφήνις.

Ἐπεὶ τὸ ὅποιν ἡμεῖς ὑπογραμμίζομεν εἶναι ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους μας ἡ «προβλῆ» τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς παραδόσεως ἀπὸ ὁρισμένα συγκροτήματα δὲν ἀπέχει οὐδόλως ἀπὸ τὴν «προβλῆ» τῶν δύο τούτων θησαυρῶν.

Δὲν ἀποκλείεται λοιπὸν ὁ συντάκτης νὰ ἐπαινῇ καὶ τὰ δύο!

Τὸ Κατηχητικὸν Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς

Τὰ κατηχητικὸν τοῦ Ἀγίου Παύλου ἐώρτασαν χαρούμενα τὴν πρωτοχρονία, Αἱ κ.κ. Α. Μπαθένα καὶ Μ. Θεοφάνους τοὺς ἐκαναν τὴν βασιλόπιττα, τὴν ὅποیان ἐκοψαν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐφημερίου Π. Χρήστου Γκιόκα, τοῦ Ἀρχιμ. πατρὸς Μερκουρίου Καλοσκάμη, τῶν κατηχητριῶν τους, τῶν ἐπιτρόπων καὶ πολλῶν ἄλλων.

Εὐχόμεθα εἰς τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ νὰ τὰ εὐλογῇ ὁ Κύριος πάντοτε.

Δολιοφθορεῖς

Κακὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα προσφέρουν ὅσοι δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦ Ἱεροῦ κλήρου νὰ διοικῇ τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα. Πᾶς δὲ λαϊκὸς ἢ κληρικὸς, ὅστις κατ' οἰονδήποτε τρόπον παρεμποδίζει τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς καὶ πρὸ παντός ἀρνείται τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς, τότε ὁ τοιοῦτος ὄχι μόνον ἀγῶνα δὲν ἐξυπηρετεῖ, ἀλλὰ εἶναι ὁ πλέον ἐπικίνδυνος δολιοφθορεὺς αὐτοῦ. Ἄς μὴ λημονοῦν οἱ τοιοῦτοι, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς τάξεως καὶ Δικαιοσύνης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου εἶναι φοβερὸν νὰ πέσῃ τις.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀγῶνος

Πολυτίμους ὑπηρεσίας προσέφερον εἰς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀγῶνος καὶ διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ δι' ἄλλας πνευματικὰς ἐργασίας. Οἱ κ.κ. Γεώργ. Κόττης, Δημ. Δαμάσκος, Κων. Τούτουζας, Παν. Καραμάνος, Στυρ. Βλάχος, Δημ. Ντιζος Κων. Θεοφάνους, Νικ. Χειλαδάκης, Ἀναρ. Παναγιωτόπουλος καὶ οἱ ἐπικουρικῶς ἐνισχύσαντες τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Λεμίας κ.κ. Τσῶμος, Ἀθανασίου καὶ Τσάρας, ἀνεδείχθησαν εὐορκοὶ σιγατιῶται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Θεὸς ᾗς τοὺς εὐλογεῖ.

Ἡ ἐλπίς τοῦ Ἀγῶνος μας, ἡ νεολαία μας με κόπο συγκρατεῖ τὸ «κῆμα» διὰ νὰ περάσῃ ἡ πομπή. Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐνώσεως τῶν νέων μας εἶναι πάντα ἀνεκτίμητος καὶ σπουδαία.